

ДМИТРО СОЛОМІЧЕВ: «ЗАВДЯКИ МОЇЙ СПОРТИВНІЙ СІМ'І, Я НАВЧИВСЯ МРІЯТИ І ВІРИТИ У ПЕРЕМОГУ»

Автор: Наталія Гамоля

ЩИРА ПОСМІШКА, ЯСНІ ОЧІ, УПЕВНЕНИЙ ПОГЛЯД АНІСКІЛЕЧКИ НЕ НАШТОВХУЮТЬ НА ДУМКУ, ЩО ЦЕЙ СТАТНИЙ ХЛОПЕЦЬ ЩЕ ЯКИХОСЬ РОКІВ П'ЯТЬ-ШІСТЬ ТОМУ БУВ БЕШКЕТНИКОМ, ВІД ВИТІВОК КОТРОГО ХАПАЛИСЯ ХТО ЗА ГОЛОВУ, ХТО ЗА СЕРЦЕ. ІМ'Я ДМИТРА СОЛОМІЧЕВА ПРОЗВУЧАЛО НА ВСЮ КРАЇНУ У СЕРПНІ 2020 РОКУ, КОЛИ ВІН ВИБОРОВ ЗОЛОТУ МЕДАЛЬ НА ЧЕМПІОНАТІ УКРАЇНИ СЕРЕД ЮНАКІВ З ВЕСЛУВАННЯ НА БАЙДАРКАХ І КАНОЕ. ХОЧ ЦЕ ВЖЕ НЕ ПЕРША ПЕРЕМОГА 16-РІЧНОГО КАНДИДАТА У МАЙСТРИ СПОРТУ, ПРОТЕ НАЙБІЛЬШ ВИРІШАЛЬНА, БО ВІДКРИВАЄ ШЛЯХ ДО СВІТОВИХ П'ЕДЕСТАЛІВ.

ДОСЬЄ

**ДМИТРО
СОЛОМІЧЕВ,
16 РОКІВ.**

Веслування на байдарках і каное. Вихованець Миколаївської обласної організації ФСТ «Динамо» України». Кандидат у майстри спорту, чемпіон України з веслування на байдарках і каное 2020 року серед юнаків. Залишився навпісиротою у два роки, вихованням хлопця опікується бабуся.

ТРЕНЕРИ

В'ячеслав Ніколаєв, Заслужений тренер України з веслування на байдарках і каное. Євген Ніколаєв, Заслужений тренер України з веслування на байдарках і каное, Заслужений працівник фізичної культури. Вихованці тренерів: чемпіон світу Володимир Петрухін; чемпіон Європи Михайло Біленький; фіналісти Олімпіади 2004 в Афінах та Олімпіади 2008 в Пекіні Максим Прокопенко та Сергій Безуглий; призери міжнародних змагань Михайло Приходько, Олександр Левченко, Андрій Шаповал; бронзовий призер Олімпійської регати 2020 року Володимир Курінний.

Веслування – один із провідних видів спорту у Миколаєві, адже місто розташоване на півострові між річками Інгул і Південний Буг. А миколаївські веслувальники, не один раз піднявшись на світові п'єдестали, беруть і продовжують спортивні традиції. Важливо зазначити й те, що секція веслування на байдарках і каное у Миколаївському фізкультурно-спортивному товаристві «Динамо» залишається безкоштовною. Власне, це сприяло і вибору Дмитра, бо з двох років він ріс без мами і без належного опікування батька, бабуся ж ледь могла дати собі ради з підлітком.

Веслуванням я займаюся з 2016 року. До того часу я вчився у звичайній загальноосвітній школі. І дуже комплексував, бо мав зайву вагу. «Товстун», «жирний» – так називали мене у школі. Мені ще не було 14 років, а я вже важив аж 78 кг. Займатися спортом здавалося неможливим, бо здебільшого усі секції платні, а через матеріальну скруту в родині ми не могли собі цього дозволити.

Якось усім класом ми пішли на День відкритих дверей на базу олімпійської підготовки Миколаївської обласної організації ФСТ «Динамо» України». І твоя порада спробувати піти на веслування – це було безкоштовно. Чому би й ні? – подумав я.

Моїм першим тренером став В'ячеслав Ніколаєв – той самий, що проводив відкрите заняття в День відкритих дверей. Він дуже гарно поставився до мене, а, головне, підтримав з першого кроку: сказав, що бачить в мені потенціал, і що на мене чекає гарне майбутнє у спорті. Так я став займатися веслуванням на каное – і мені це дуже сподобалося. На початках мав проблеми і зі спортивним режимом, і з дисципліною. Неслух – то мало сказати про мене тодішнього. На перші тренування я приходив ніби на приємні прогулянки, без особливих якихось зобов'язань – ні перед собою,

ні перед тренером і командою. І мені подобалось спостерігати за старшими спортсменами, як вони красиво «ходять» по воді. Мені ж вдавалося тільки «плисти», повільно і неквапливо, а щоб «ходити» треба б мати силу і витривалість, щоб розвивати високу швидкість. Не знаю, як це вдалося тренеру, але через деякий час я зрозумів, що сам собі заважаю: непослухом, лінощами, заздрощами чужим перемогом й успіху. В певний момент я зрозумів, що для тих досягнень, які мають старші спортсмени, вони багато працюють. Їх перемоги на змаганнях, те, як вони тренуються і готуються до виступів, послужило мені стимулом мати і власний результат. Я захотів змінитися. І став дослухатися до порад тренера. Хоча часом траплялося, що падаючи від втоми після тренування, виникало бажання покинути все це і жити спокійно, як раніше.

Вже через чотири місяці занять у спортивній секції я потрапив на свої перші змагання. І виграв – посів третє місце. Ця перемога довела, що мій вибір був правильним. Я повірив у те, що можу досягнути не менших результатів, ніж інші, можу стати таким, як старші спортсмени, що їздили і перемагали на міжнародних змаганнях. Просто зрозумів, що це не так вже й важко, як я до того уявляв собі. Я повірив у свої сили, повірив у себе, вперше в житті. До того ж за перші місяці тренувань, на яких я став дійсно працювати, викладатися, я схуд на п'ять кілограмів. Це додало мотивації. А з часом я, так би мовити, увійшов у смак спорту, відчув інший ритм життя, бадьорий і дійсно веселий. Мої лінощі де й поділися. З'явилося завзяття, а разом з ним – і мета зійти на п'єдестал чемпіона.

Через рік я вступив у Миколаївське вище училище фізичної культури. І заняття продовжив уже з тренером Євгеном Ніколаєвим. Стосунки у нас теж склалися щирі, приятні. Сам приклад тренерів додає мотивації. Наполегливість, самоконтроль, дисципліна

Я УВІЙШОВ У СМАК СПОРТУ, ВІДЧУВ ІНШИЙ РИТМ ЖИТТЯ, БАДЬОРИЙ І ДІЙСНО ВЕСЕЛИЙ.

НЕЗЛАМНІ ВОЇНИ

і праця, старання, прагнення до перемоги – цим живе кожен із учнів і наші тренери. Я навчився не боятися труднощів і справлятися з ними. На прикладі своїх тренерів, завдяки роботі над собою, я помітно змінився. І ті успіхи, які я маю за чотири роки не тільки у спорті, а й у житті, – наслідок цих змін. Мені зараз 16 років, і моя вага – 65 кг. Я не соромлюся себе, бо вже давно не товстун, позбавився колишніх комплексів.

Я знаю, що мої рідні раді за мій вибір, вони підтримують і хвилюються за мене. І я хочу, щоб вони пишалися мною. Зізнаюся, що після перших своїх перемог на обласних змаганнях відчував деякий сором, особливо перед бабусею, за те, що ще недавно був таким шибайголовою, що не слухав її порад і не розумів

її переживань. І коли став чемпіоном України, це відчуття також відгукнулося з великою силою.

Чемпіонат України серед юнаків і дівчат з веслування на байдарках і каное у серпні 2020 року став для мене важливою сходинкою. Я вже маю майже три десятки різних медалей. Але золота медаль чемпіонату минулого року – найцінніша для мене.

Будь-якому виступу на змаганнях передують тренування, самостійні і в команді. На змаганнях я намагаюся максимально концентруватися, даю собі установку на обов'язкове досягнення успіху. Перемога для мене – це результат наполегливої праці, моєї і моїх тренерів. Якщо ж програв, значить припустився помилок, яких мій суперник зміг

не допустити. І наступного разу я можу і маю зробити все краще, буду старатися щосили.

Кожна перемога – це подолання наступної сходинки. Мрію взяти участь у чемпіонаті Європи 2021 року. Мрію – і готуюся відповідно. Маю на меті перемоги на чемпіонаті Європи, потім на чемпіонаті світу, а там – і на Олімпійських іграх. Варто завжди пам'ятати, що у спорті вдача приходить лише до тих, хто наполегливо працює. Мене в моїх мріях і стараннях підтримують мої тренери, моя сім'я, мої друзі. І я дуже їм вдячний.

Завдяки моїй спортивній сім'ї я навчився мріяти і вірити у перемогу, цілеспрямовано йти до неї. Навчився вірити у себе. І зрозумів, як важливо любити те, чим займаєшся.

ВАРТО ЗАВЖДИ ПАМ'ЯТАТИ, ЩО У СПОРТІ ВДАЧА ПРИХОДИТЬ ЛИШЕ ДО ТИХ, ХТО НАПОЛЕГЛИВО ПРАЦЮЄ.

